

Надвечір'я

Степан Бен

1

Дзвінкіш мороз. І вечір на шибках
Малює тьмяно бронзові любистки.
Ще мить – і догорять останні блиски,
Рожева тінь сховається в кутках.
І в безбережнім, фіалковім морі
Потонуть села, хутори, дороги...
І тільки вогники убогих хат
Яснітимуть у мовчазних степах.

2

Глибокий присмерк перейде туманом,
В полях зажевіє веселий жар.
І знову місяць, круглий і рум'яний,
Блискучим колом впливе з-за хмар.
І заясніють вулиці снігами,
Прозорий дим полине за хатами.
І білий иній розцвіте бузком
Під кожним тином, ґанком і вікном.

3

О ці казкові тихі надвечір'я
Дзвінких, золоторогих вечорів,
І синь небес у пелюстках сузір'я,
І гул річок під скелями борів...
Неначе дивна білосніжна мрія,
Зимова ніч виходить з берегів.
Горить, сріблиться ніжно над землею
Далекою північною зорею.